

Ўзбек совет адабиётининг тугилиши ва ривожига Ғайратий ўзининг муҳим ҳиссасини қўша олган ижодкорлардан биридир. Қўйидаги мисраларнинг ижодининг бош йўналиши, моҳияти ва пафосини ифодалайди: Қалбидга вулқон каби ёнди исён олови, Сан ғстадинг шамширдай бўлсин гоя—тафаккур, Сан ғстадинг порласин, эрк, адолат ялови...

Ғайратийнинг биринчи шеърини тўплами «Эрк товуши» (1927) ва навбатдагиси «Яшаш тароналари» (1928) китобига назар ташласан, шoirнинг революция оҳангини, эрк маршини, янги ҳаёт

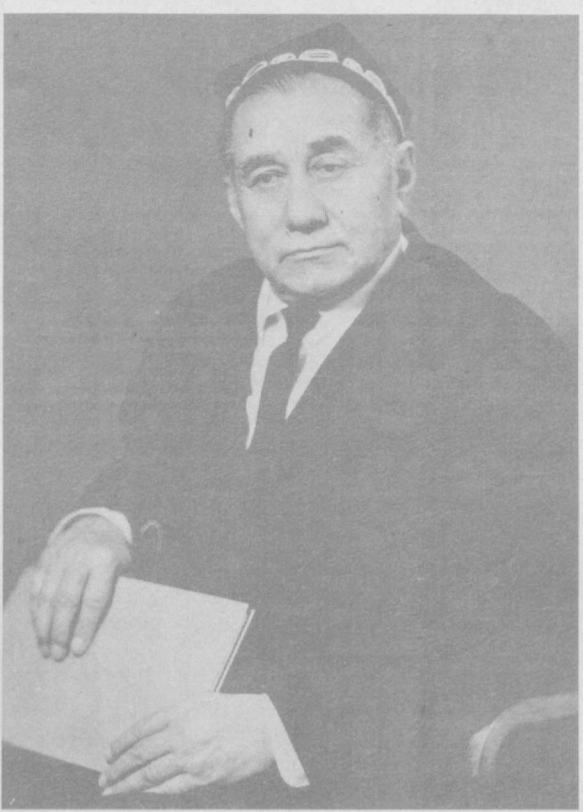
дек тиланининг бари бўлиб келиши сўзда «Ғайратий ижоди, комсомол ва Шарқ ашлари шoirининг ижоди — голибона маданий революциянинг Шарқдаги янги далилидир», дейилади. Ғайратийнинг биринчи шеърини тўплами «Эрк товуши» (1927) ва навбатдагиси «Яшаш тароналари» (1928) китобига назар ташласан, шoirнинг революция оҳангини, эрк маршини, янги ҳаёт

Шамширдай бўлсин гоя...

Ғайратий ижод майдонига 20-йиллар бошида халқимиз ҳаётида энг қизғин оғир—революцион ўзгаришлар юз берган даврда, мафкура ҳосасида синфий ва гоийий кураш кескинлашган пайтда келиб келди ва илк шеърлари билан янги ҳаётни, янги тузумни, социалистик ўзгаришларни, Октябрь идеалларини имон билан, эътиқод ва самимият билан қўйлаб, совет адабиёти байроғини баянда кўтарди. У устозлари Ҳамза ва С. Айнилардан наздан боғлиқ, кўтарининг ва жанговар руҳиди асарлар яратиб, социалистик ҳаётни қўйлаб, ҳақиқат билан гоийий душманларининг кескин фож эиб, совет адабиётининг гоийий нудратининг ошши ва адабий жараёнини ривожига жиддий ҳисса қўшди. У ўша суронли ва сурурли йилларда ишчи шoir, комсомол шoir сифатида шухрат қозонди. Ҳ. Олимжон 1929 йил 13 августда «Ўзбекистон» газетасида эълон қилган «Хозирги адабиётда Ғайратий» деган мақолада «Бизча, Ғайратийнинг энг яхши фазилати соғлом мафкура бўлиши интилишидир. Ул ҳамма, ешларимизни романтизм, сентиментализм каби оқимлардан қочишга ва ҳаёт тўқнашлари кучоғида тарбияланишга қарийди», деб ёзди. 1934 йилда Ғайратийнинг рус тилида Москвада «Избранное» китоби босилиб чиқди ва Бутунитифок совет ёзувчиларининг Биринчи съезди кунлари китоблар кўргазмасига қў-

қурилиши куйини, озодек меҳнат кишини қалбидаги шодлик ва сурур руҳини шеърга кўчиринишга уринганлигини англашимиз мумкин. Шoirнинг «Ғалаба марши», «Кўшчи ашуласи», «Мен эрк кичириб келди ва илк шеърлари билан янги ҳаётни, янги тузумни, социалистик ўзгаришларни, Октябрь идеалларини имон билан, эътиқод ва самимият билан қўйлаб, совет адабиёти байроғини баянда кўтарди. У устозлари Ҳамза ва С. Айнилардан наздан боғлиқ, кўтарининг ва жанговар руҳиди асарлар яратиб, социалистик ҳаётни қўйлаб, ҳақиқат билан гоийий душманларининг кескин фож эиб, совет адабиётининг гоийий нудратининг ошши ва адабий жараёнини ривожига жиддий ҳисса қўшди. У ўша суронли ва сурурли йилларда ишчи шoir, комсомол шoir сифатида шухрат қозонди. Ҳ. Олимжон 1929 йил 13 августда «Ўзбекистон» газетасида эълон қилган «Хозирги адабиётда Ғайратий» деган мақолада «Бизча, Ғайратийнинг энг яхши фазилати соғлом мафкура бўлиши интилишидир. Ул ҳамма, ешларимизни романтизм, сентиментализм каби оқимлардан қочишга ва ҳаёт тўқнашлари кучоғида тарбияланишга қарийди», деб ёзди. 1934 йилда Ғайратийнинг рус тилида Москвада «Избранное» китоби босилиб чиқди ва Бутунитифок совет ёзувчиларининг Биринчи съезди кунлари китоблар кўргазмасига қў-

Социализм даврининг шoirи ҳақиқатий, жанговар, илгор, сиёсий ўткир, гоийий юксак, халққа ва ҳаётга яқин, порлоқ эртанги кунга умид билан боқувчи бўлиши керак. Ғайратий адабиётда ишчилар ҳаёти, янги, озодек меҳнатнинг оташи куйчаси сифатида ҳам шухрат топган. У ҳатто ишчилар ҳаётини лухтароқ ўрганиши мақсадида Ташселиман заводига бориб ишлади ҳам. Бу орда янги ҳаёт барпо этаятган ишчиларнинг таъбир қаҳрамонларини кўриб кувонди. Ғайратий ҳаётнинг шу таъбир қаҳрамонларини шеърятга олиб киришга уринди. «Тамп» китобида дарвин теозорлик суръатини ифодалайди. «Ички хат», «Олов танлар», «Зарборот қиз», «Роҳатой» каби тўпламлар ва поэмаларида халқ, жамият миқсидида ўйловчи янги одамлар образини чишига интилади. Ғайратийнинг «Онама хат» поэмаси (1933) шoirга катта шухрат келтирди. Шoir энди халқро мавзуга қўл урди. Тўхташ тақдир орқали уйгур халқини оғир ҳаётини ёритди. Тўхташнинг саргузашти, совет мамлакатига келиб топган бахтини қўрсатиш жараёнида бевосита Октябрь берган эрк ва бахтиёр турмушини улуғлайди, социалистик тузумнинг инсонпарвар, адолатли тузум эканлигини кўрсатади. Ғайратий кейин «Жинаста» деган поэмасини ёзди. Бунда беш тақдирдаги бурлишларни кўрсатди.

Ғайратий тарихий шахслар ҳаёти мисолида халқ тақдирини ўзгаришлар ва даврининг илгор фикрларини беришга ҳаракат қилди. Завқий, Фурқат, Ҳамза тўғрисида поэма ва бадевлар ёзди. «Фурбатда Фурқат» поэмасида шoir Фурқатнинг руҳий оламиди теран тақдир қилди, бунда ҳам «Эрк учун қўзғалган жонлар»ни кўрсатди. Фурқатнинг севглики, Қамар, улар йўлида гов бўлган Фаррух образларини чиройли чишди, дoston чуқур лирик ва ўткир драматик пардада ёзилган. Ғайратий «Бизнинг Ҳамза» номли бадевласида Ҳамза образини тарихий фактлар, ўзининг шахсий кузатишлари орқали гавдаландиришга интилади. У Ҳамзани ўзининг устозиде биларди, у билан узрашган, сўхбатлашган, маслаҳатлар олган. Шунинг учун мазкур асарда ёшларга Ҳамзани ўзи қандай тушушган бўлса, конкрет воқеалар, ҳаётий деталлар воси-

тасида, унинг сиймосини чишиб беради. Ғайратий 20-йиллардан бошлаб прозага ҳам тез-тез қўл уриб келган, умрининг охирида ёшларга мўлажаллаб кўнгила ҳикоя, кссалар ижод қилди. Бари бир у ўша 20-йилларда ёзган «Кўнгили», «Хатлар», «Хатлар» каби ҳикоя ва повестларида ҳам янги ҳаётнинг мардона юришини акс этдирди. Ғайратий ҳар доим фаол, изланувчи қаҳрамонлар образини чишига уринди. «Узоқ дағи ёр» повестидаги Навфиса ҳам шу жиҳатда билан қимматли. Ғайратий «Бизнинг Ҳамза» номли бадевласида Ҳамза образини тарихий фактлар, ўзининг шахсий кузатишлари орқали гавдаландиришга интилади. У Ҳамзани ўзининг устозиде биларди, у билан узрашган, сўхбатлашган, маслаҳатлар олган. Шунинг учун мазкур асарда ёшларга Ҳамзани ўзи қандай тушушган бўлса, конкрет воқеалар, ҳаётий деталлар воси-

дифрат қилимасди», деганди Ғайратийнинг ўзи. Унинг Фузулунга татабу қилиб ёзган «Эзмин» газали, шунингден «Орзу билан», «Кам-нам» каби мухаммас ва газаллари туғилуларининг жўшқинлиги ва фикрларининг теранлиги билан кишини ром қилади. Ғайратий ижодининг бошидан то умрининг охиригача ҳаётнинг катта ва тўғри йўлидан — партия ва халқ юрған йўлидан юриш билан бирга қалд, тапшлади, борлигини шу халқнинг ва коммунистик партиянинг мақсад ва гоийини куйлашга сафарбар этди. Шу билан у адабиётимиздан ўзига муносиб ўрин, обрў топди. Кўчаларда узоқ кездим ва аддамим, Мақсад сари нитилдим, лекин шоймимди. Бир замоналар қўли айниб ол байроқ ушлаб, Ўтиб кетдим кўчалардан зўр қадам ташлаб. Сендан ўтдим, узоқ кетдим, толмадим, чолдим. Ҳаёт йўли етаклади, бахтининг топдим. С. МАМАЖОНОВ.

ҚАРДОШЛИК ВА ДЎСТЛИК КУЙЧИСИ

1930 йилларда ўзбек совет адабиётини Ғайратийнинг «Онама хат», «Жинаста», 50-йилларда эса «Қадрдон Фурқат» дostonлари юзага келди. Жафонаш уйғурларнинг озодин харақатларига, тилақларига, интилишларига совет халқларининг, шу жумладан, ўзбек халқининг тилақдошлиги, хайрихоҳлигини ифодалади. 1958 йил куз ойлари Навоий театри ва унинг олди байрамдагидек безатилган. Театр биноси ва унинг атрофида одамлар гавжум. Улар орасида дунёнинг барча қитъаларида келган турли халқларнинг адблари бор. Адблар ўзаро сўхбатлашиб, танишиб, дўстлашиб, бир-бирларининг ён дўстларига дўстлик, ҳамжиҳатлик бахш этган севинчлардан беришга сўз бисотин етмайдди. Уйғур меҳнаткорларининг, ёзувчиларининг Ҳамзага, Сизга, Абдулла Қодирийга, Гафур Гуломга, Ойбекка ва бошқа ўзбек адбларига меҳру муҳаббатни, хуррам, ихлоси бепендир. — Бу меҳру муҳаббат ва ҳурматларининг учун минг ташаккур! — Ғайратий шундай

деб 3. Қодирий билан бирдан кучоқлашиб кетди. — Ога, Сиз уйғурмисиз? — деб сўраб қолди 3. Қодирий. — Йўқ, ўзбекман! — деди табассум билан Ғайратий. — Шарқий Туркистонга борганмисиз? — деди Ғайратий. — Йўқ, бормаганман. — Ундай бўлса, Қашқар ҳаётини қандай биласиз? — деди Ғайратий. — Иккита манба орқали биламан. — Ғайратий шундай деб фонтан олдида ўтирди. — «Онама хат», «Жинаста» дostonларининг рўзба қишидаги негизларини айтиб бера бошлайди. Биз мароқ билан тингладик. Ғайратий боғина эслатган иккита манба бир-бир тушуштира бошлади. Биринчидан, Ғайратий ўз онасидан ён айрилиб қолганидан сўнг, уни тарбиялаб вояга етказган аёл уйғур, экинчидан, ундан уйғурларнинг ўзига ҳос миллий хусусиятларини ўрганишнинг тавқидлади. Айниқса, «Онама хат»нинг беш қаҳрамони Тўхташнинг тотилиб борлигини уқтирди. Сўнгра «Жинаста»даги воқеанинг ҳам ҳақиқатан бўлиб ўтганлигини баён қи-

либ, кишиларнинг ўзи билан кўрган сўхбатларда янада аниқроқ англаганлигини айтиб берди. Ниҳоят ўша дostonларнинг гоийий замирига Коммунистик партиянинг адабиёт санъат тўғрисида қилган қарорлари мос бўлганлигини, бинобарин шoir қалбнинг интернационализм руҳи самараси ўлароқ бу дostonлар яратилганлигини таъкидлади. Сўзининг охирида «Қадрдон Фурқат» номли дoston ёзаётганини, бунда ҳам дўстлик, интернационализм талқин қилинганлигини айтиди. Хулоса қилиб айтганда, Ғайратий ижодида уйғурлар ҳаёти асосида яратилган асарларнинг уйғур меҳнаткишиларга, унинг ёш қалам аҳлига кўрсатган таъсири беқиёсдир. Бу дostonлар уйғур жафонашларининг зулм, зулматга ва истибдод тузумига қарши нафрат оловининг гуриқраб ёнишига туртки бўлди. Дўстлик, қардошлиқни жўшиб кўйлаган Ғайратий уйғур халқининг қалбига ҳам абадий ашайди, фарзандларининг энг азиз устозиди, энг яқин дўсти бўлиб қолади.

Рўзга ҚОДИРИЙ.

ҒАЙРАТИЙ МАКТАБИ

Адабиёт олами — олний даргоҳ. Бу даргоҳни муҳаддас билан очиб кўнгиб билан меҳнат қилиб, излашга бел боғлаганларни у ҳам ардоқлайди, мангуға ўз қардоғидан жой беради. Номини зар ҳарфлар билан кўксига ёзди. Шoirнинг таркимаи ҳоли шеърларига кўчган бўлади, дейишди. Дарҳақиқат, Ғайратий китобларини арақлаб, гўё Улуғ Октябрь, инқилоб босиб ўтган йўллардан қайта юргандай бўламиз. Илҳит қилиб айтганда, шoir Ғайратий инқилоб шoirи, Октябрьни қўйлаш шoirи эди. Ўз асари садосини яхши пайқаган, бу садодан шеър ярата олган эди.

Устаз Гафур Гулом шoir Ғайратийни ўта хурмат қилар эдилар. Бизнинг шoir Ғайратий Булбул бўлиб сайради, деб ҳар кўрганларида бошқача илтифот билан кўнришар эдилар. Ғайратий меҳрибон муаллим, гамхўр падар ҳам эдилар. У киши раҳбарлик номиди Островский номиди шаҳар пионерлар саройига мен ҳам қатнаганман. У тўғарақда Эркин Воҳидов, Хайриддин Салоҳ, Юсуф Шомансур, Тўлқин, Анвар Энонов, Тўлқин Илҳом, Қарим Раҳим, Тамилла Қосимова, Анавар Юсупов, Анвар Исроилон набилар билан бирга Ғайратий сабоғини олганмиз. Ўша вақтларда устаз Ғайратий оташич революционер шoir Ҳамза ҳақида китоб ёзаётган эдилар. Ҳар

да босиб чиқардилар. Машҳур ёзувчимиз Абдулла Қодирий ва унинг «Ўтган кунлар» романи ҳақида ҳам биринчи бўлиб бизга Ғайратий домла гапириб берганлар, тўғирогои ушбу аjoyиб романи бобма-боб ўқиб берганлар. Мабодо адабиёт ишларимизда қаламаш дўстларим, қозаверса мен ҳам бирор бир эътиборга лойиқ иш қилган бўлсам, бунда устозларимиз сабоғи, хусусан Ғайратий сабоғи ҳеч шубҳасиздир. У киши бизга улуг ижодкор халққа таъйин, мураббий партия миз таълимотида таъйин ижод эттишни, буюк Ленин даҳосиди доимо баҳраманд бўлишни каттиқ таъкидлар эдилар. Ғайратий мисралари ёркин илажаган, аjoyиб совет замонамизни қўйлашга сафарбар этилган эди. У мангуғи қўшигдай ҳамипла жаралтаб турасеради. САПЕР.

Ижодкор ҳаётини сабаҳларсиз, дўстлар ва мухлислар билан урашувларсиз тасаввур қилиб бўлмайди. Ғайратий ҳам республикамизнинг турли бурчларига сафар қилар, улاردан бой таассуротлар, янги ижодий режалар билан қайтар эди. СУРАТЛАРДА: Ғайратий ўз қаламаш дўстлари Назир Сафаров ва Уйғун билан Самарқанд обидаларини томоша қилмоқда; шoir Сўфизода ҳайкали ёнида; Ғайратий Москвада ўтказилган анжуманлардан бирида ўз шoirи Эркин Воҳидов билан суратга тушган эди.

Ғайратийнинг биринчи шеърини тўплами «Эрк товуши» (1927) ва навбатдагиси «Яшаш тароналари» (1928) китобига назар ташласан, шoirнинг революция оҳангини, эрк маршини, янги ҳаёт

ҒАЙРАТИЙ: «ТОШКЕНТ ОҚШОМИ СОЛUR ДИЛЛАРГА ҲУЗUR»

Шовуллайдим, ўрмон бетиним, Ойна каби мусоффо осмон. Ҳатто қушлар ётоғида жим, Қанот қоқмас, учмас хиромон. Оқ қайининг барглари кумуш. Кўёш нури ўйнар жилвагар. Илмич танҳо. Чайпада зўр иш — Бошлаганда бугун тонгсахар. Тебранади ваэмин буталар, Чақла ҳоли, сокин табнат, Дақиқалар оғир ўталар, Ижод билан кечаркан фурсат Бир чеккада ёнмоқда гўлхан, Алангага айланиб учкун. Топланади шўъла гўзал — шан, Исён ўти — кураш ва тўқин... Асрларнинг орзу нидоси.

НАВОЙИГА

Кўзим қаросига эй улўғ устоз, Мардум каби мангу қилгансан Ватан. Шеърят кўкида сен баянд парвоз, Зўр кўёш меҳридан яратдинг чаман. Шу чаманда сени севган авлодинг, Баҳраманд бўлдилар, тердилар гуллар. Туну кун ҳамроҳинг қирурлар ёдинг, Утаркан асрлар ва узоқ йиллар. Сен ташрифт этмаган ҳеч бир хона янғ, Бахтлар водийсида, шу кенг дийрда, дийрда мастона йўқ. Торинга мен каби бир мастона йўқ.

ТОШКЕНТ ОҚШОМИ

Тошкент оқшоми солур дилларга ҳузур, Чорлайди кучоғига фароғатли тун. Кўнгили янги ёритур чирроғларда нур, Дилбар оқшом фаязга тўла ва тўқин. Сайёра туркуми ерга тушгандай, Ҳар кўча, бурчакда товланур шўъла. Гўё нур денгизин ҳар ён жўшгандай,

Бизнинг фото архивимиздан Ғайратий ўз қаламаш дўстлари билан тез-тез учрашиб турар, улар билан ижодий учрашувларда бўларди. СУРАТДА: Ғайратий, Гафур Гулом, Комил Яшин ва Шукрулло мухлислар даврасида.

ҒАЙРАТИЙ ГОРЬКИЙ САБОҚЛАРИ

1934 йилнинг ёзи. Мен ҳам дўстларим қатори съездга делегат бўлиб пойтахтга борган эдим. 18 августда Москвадаги Колонна залида Булунитифок ёзувчиларининг Биринчи съезди ўртоқ А. А. Ждановнинг кириш сўзи билан очилиб, улуг пролетар ёзувчиси М. Горькийга сўз берилди. Устаз Горький «Социалистик реализм ва совет ёзувчиларининг вазифалари» ҳақида доклад қилди. Съезд давом этаётган кунларнинг бирида съездга тортиқ этган китобимни тақдим қилиш ниётида дўстим Гафур Гулом билан устаз Горький ҳузурда бўлдим. Шунда Горький Абдуқосим Лоҳутий ва Алексий Сурков билан сўхбатлашиб

ўтирган экан. Саломлашган, одоб сақлаб бир чеккада ўтирдик. Бир ордан сўнг Лоҳутий бизнинг тиланимизга баён қилиб, бир даста китобни қўлимиздан олиб стол устига қўйди. Шунда Горький китобни арақлаб, кўз ташлади ва бизни тил, адабиёт, тарих ва бошқа фанларни пухта ўрганишга ва билимимизни кундалик ҳаётга боғлаб боришга қарқиди. Шу билан бирга устаз бизга ўзимизга нисбатан талабчин бўлиши таъбирини уқтирди. Кейин Ўзбекистондаги адабий ҳаракат ҳақида тўхтаб, бир иккита муҳим саволлар берди. Биз билганимизча жавоб бердик. Съезд кунларида устаз Горь-

кий хоҳ таниш, хоҳ нотаниш, зал фойсидида, президиум ёнидаги тинч хоналарда учрашар, ижод ҳақида уларга самийий маслаҳатлар берад эди. Съезднинг охири кунларида Горький ўз истикомат қилиб ўтирди. Кейин катта залдаги дастурхонага тақлиф қилди. Шу кун Горький боғида сайр этиб, меҳмон бўлиб, тонги ўша гўзал ўрмонда кутиб ёлди. 1968 йил.

Редактор Ш. О. УБАЙДУЛЛАЕВ

